

ה"ט 7155/01/17 - אור דוד, עו"ד, ליטל דוד נגד אלון קלדרון, נאווה קלדרון

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 7155-01-17 דוד ואח' נ' קלדרון ואח'
בפני כבוד השופט אייל דורון
המבקשים
1. אור דוד, עו"ד
2. ליטל דוד
נגד
1. אלון קלדרון
2. נאווה קלדרון ע"י ב"כ עו"ד מ' עידן
המשיבים

החלטה

עיינתי בתגובת המשיבים מיום 20.7.17 לבקשת המבקשים מיום 9.7.17, להארכת תוקפו של הצו למניעת הטרדה מאיימת שניתן כנגד המשיב 1 בדיון שהתקיים ביום 10.7.17, ולחיוב המשיב 1 בהפקדת ערובה.

דומני כי התבלבלו היוצרות אצל המשיבים, ובמספר רב של רבדים.

ראשית, בנוגע לסוגיית ייצוגם של המבקשים. העובדה כי בהליך משפטי אחר שננקט נאלצו המבקשים ליטול ייצוג, אין משמעותה כי הם מיוצגים בידי אותו משרד עורכי דין גם כאן. משהבקשה הוגשה ע"י המבקשים בעצמם ולא באמצעות משרד עו"ד זה או אחר, מוטב היה להימנע מעריכת כותרת התגובה באופן בו נערכה.

שנית, בנוגע להרחבת היריעה הרבה מעבר לנדרש. עסקינן בבקשה להארכת תוקף צו מניעת הטרדה מאיימת. המחלוקות הקנייניות ו/או הכספיות בין הצדדים אינן רלבנטיות למחלוקת כאן במישרין, אלא רק לשם הבנת מערכת היחסים בין הצדדים באופן כללי, ולשם עמידה על אופן התנהלותם זה ביחס לזה. הבקשה להארכת תוקף הצו היא ממוקדת ואוחזת שני עמודים. הגשת תגובה האוחזת (יחד עם נספחיה) 150 עמודים, אינה במקומה, לשון המעטה. יתרה מכך, ככל שהמשיבים התכוונו להיבנות מהליכים והחלטות שניתנו ע"י כב' המפקחת, אציין כי ספק רב בעיניי אם אלה אכן מסייעות להם. כך, למשל, העובדה כי רק בעקבות החלטה הניתנת ביום 27.3.17 ומחייבת את המשיבים לעשות כן, לאחר שהמבקשים נאלצים לנקוט בהליך משפטי לצורך כך, מואילים בטובם המשיבים לפנות את חפציהם ממחסן שהפך להיות קניינם של המבקשים הרבה למעלה משנה קודם לכן, אינה מלמדת בהכרח על כך שדרך הילוכם של המשיבים היא בתום לב ובדרך מקובלת. האם יש צורך בנקיטת הליך ובערכאה שיפוטית על מנת שתאמר משפט מובן מאליו כדוגמת: "מאחר והבעלות של התובעים (המבקשים כאן) על המחסן שבבעלותם, ..., אינה במחלוקת, ניתן בזאת צו המחייב את הנתבעים (המשיבים כאן) לפנות את המחסן לאלתר מכל חפץ ...?" מסופקני.

שלישית, בנוגע לבקשתם של המשיבים למתן צווים כנגד צדדי ג', לשם קבלת מסמכים. התיק בסטטוס סגור. ההליך נשוא התיק התקיים והסתיים לפני כחצי שנה. אולם גם בעת שהתנהל ההליך, הוא לא היווה אכסניה ראויה למתן צווים מסוג זה. המשיבים רשאים להגיש עתירה מנהלית כנגד כל גורם שהם סבורים כי עומדת להם הזכות לעתור כנגדו, ובכלל לנקוט בכל הליך כפי שימצאו לנכון.

רביעית, בנוגע לנסיגה של המשיבים לטעון - יותר מפעם אחת - כי בית משפט זה התכוון כביכול ליתן צו המורה למבקש 1 לחדול מלהטריד את המשיבים. הטענה גובלת בהוצאת דברים מהקשרם ולכן מן הראוי להעמיד דברים על דיוקם. בדיון הראשון שהתקיים ביום 3.7.17, במעמד צד אחד בלבד, הצעתי למבקש 1 אפשרות שיינתן צו הדדי, כפי שלעתיים מוצע למבקשים בהליך זה, דבר שמקטין את ההסתברות לקיומו של דיון נוסף. לעומת זאת, לאחר הדיון שהתקיים ביום 10.1.17, כלל לא הצעתי צו הדדי, הגם שהדבר מקובל לא אחת בהליכים מסוג זה. לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהמבקש 1 מחד גיסא, ולעומת זאת מהתנהלותו ומשפת גופו הכוחנית של המשיב 1 מאידך גיסא, לא סברתי כי יש מקום להציע הצעה מעין זו.

חמישית, בנוגע לבקשתם של המשיבים ל"עיון חוזר" בהחלטות שניתנו ע"י בית משפט זה. יש קושי של ממש בטיעון מסוג זה. גם אם היתה קיימת פרוצדורה מעין זו בהקשר הרלבנטי לענייננו, ניתן היה לצפות לנקיטה בה זמן קצר לאחר מתן ההחלטות, לפני כחצי שנה, תוך הפניית תשומת הלב לנתון שכביכול נעלם מעיניו של בית משפט זה, וכיו"ב. לכל המאוחר ניתן היה לצפות לבקשה מסוג זה לאחר שהמשיבים פנו להיוועץ בעו"ד. ברם, מנספחי התגובה עולה כי בא כוחם מייצגם מזה חודשים רבים בהליכים הנוספים, ובכל זאת לא סברו כי יש צורך בכך. על כן, גם אם מתעלמים מכך שהטיעון כיום כולל טענות עובדתיות שלא נטענו בשעתו ע"י המשיבים, די בעיתוי בו מתבקשת הבקשה ל"עיון חוזר" - לאחר שהחלטה נשוא הבקשה כבר אמורה היתה לפקוע למעשה - כדי לדחותה.

שישית, בנוגע לבקשתם הנגדית של המשיבים למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המבקש 1. קשה שלא להבחין בעיתוי התמוה של בקשת המשיבים - רק במענה לבקשת המבקשים להארכת מועד - דבר המאיר את בקשת המשיבים כבר על פני הדברים באור של בקשה המתבקשת מטעמים טקטיים. למרות זאת, נתתי דעתי לבקשת המשיבים לגוף העניין. אפס, כי לא מצאתי בה טיעון ממשי וענייני. הבקשה כללית וסתומה. בנסיבות העניין, אני קובע כי מתקיימות נסיבות חריגות כהוראת סעיף 7(ה) סיפא לחוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001, ודוחה את בקשת המשיבים על הסף מבלי לקבוע דיון בנוגע אליה. מועלה על הכתב כי הטעם לדבר הוא, בפשטות, כי פרט לטענה עמומה בדבר נקיטת "הטרדה" מצד המבקש 1 כלפי המשיבים, לא מצאתי בבקשה פירוט של טענות עובדתיות קונקרטיות, שיש לקבוע דיון כדי לבחון אותן, לקבוע אם אמנם התקיימו כנטען, ואם כן - האם הדבר עולה כדי הטרדה כמשמעותה בחוק האמור. בהעדר טיעון, אין צורך בדיון. בקשת המשיבים נדחתה.

לבסוף, וזוה למעשה העיקר - בתגובתם הארכנית של המשיבים אין כל התייחסות לטענות העובדתיות הפשוטות והממוקדות שנטענו בבקשת המבקשים. טענות אלה ((בעיקר המפורטות בסעיף 4) הן המצויות בלב העניין. העדר התייחסות אליהן, כמוהו כהודאה בהן.

לא זו אף זו; אפילו היתה נכללת בתגובה התייחסות כלשהי לטענות, לא היתה לה נפקות של ממש, בהעדר תצהיר לתמיכה בתגובה. בסיום התגובה הארוכה, הרצופה טענות עובדתיות, ציינו המשיבים כי לתגובתם לא צורף תצהיר,

מלבד התצהיר שהוגש בתגובה לבקשת המבקשים למתן צו מניעה בפני כב' המפקחת, "היות והיא נשענת על מסמכי הבקשה המצורפים והמסמכים המצויים בתיק בית המשפט". דא עקא, התגובה כוללת טענות עובדתיות לרוב שאינן מעוגנות במסמכים. תצהיר המשיב 1 במענה לבקשת המבקשים לצו מניעה (עמ' 103 מתוך 150 בתגובה) לאקוני, עוסק בהצמדות ואינו רלבנטי לטענות המבקשים בהליך שבפניי.

לאור טענות המבקשים שלא נסתרו (למעשה גם לא הוכחו), ואשר אף עולות בקנה אחד עם התרשמותי בדיון בפניי, הרי שדין הבקשה להתקבל.

אני מורה על הארכת תוקף הצו למניעת הטרדה מאיימת שניתן ביום 10.1.17 כנגד המשיב 1, עד ליום 10.1.18, כך שתוקפו הכולל יעמוד על שנה.

אני מחייב את המשיב 1 להפקיד בקופת בית המשפט סך של 1,000 ₪ עד ליום 31.7.17, וכן סך נוסף של 1,000 ₪ עד ליום 6.8.17 (בסך הכל 2,000 ₪), וסכום זה יהווה ערובה לקיום הצו ולהתנהגות טובה, בהתאם להוראת סעיף 5(ד) לחוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001.

תוגש ע"י המבקשים בקשה לחילוט הערובה בטענה כי הצו הופר, ייקבע דיון, וככל שיוכח בפניי בראיות במידה מספקת, כי המשיב 1 אכן הפר את הצו - תחולט הערובה לידי המבקשים.

יפקע הצו מבלי שחולטה הערובה - תוחזר לידי המשיב 1.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים גם בדואר רשום, ותביא התיק לעיוני ביום 2.8.17.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ז, 23 יולי 2017, בהעדר הצדדים.